

Arrest

nr. 319 548 van 8 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 15 januari 2024.

1.2. Op 25 april 2024 werd verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is. Haar advocaat was aanwezig.

1.3. Op 18 juni 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U, M. D. F. V. C., verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Sao Paulo, Brazilië.

In Brazilië kende u problemen met uw ex-partner J. B., met wie u twee kinderen heeft (i.e., L. en M.), omdat hij dronk en gewelddadig was. U bent hiervoor naar de politie gestapt en in 2008 werden er beschermende maatregelen uitgesproken, die stelden dat hij afstand van u moest houden. Aangezien hij deze maatregelen vaak overtrad, werd hij op een bepaald moment ook veroordeeld waarna hij gemeenschapsdienst moest doen. In 2014 heeft u dan gevraagd om die maatregelen te versterken omdat hij bleef aandringen om terug een relatie aan te gaan. Rond diezelfde periode verhuisde u ook naar Jales, waar u A. leerde kennen en met hem een relatie aanging. Sinds die periode heeft u J. B. niet meer gezien of ontmoet. In 2019 werd uw dochter A. geboren, maar ondertussen was A. verslaafd geraakt aan drugs. U besloot hem dan ook verlaten.

Datzelfde jaar begon u een relatie met V., die vaak dronk en u bedreigde. Op een gegeven moment nam u, omdat u de situatie beu was, contact op met een zus van u die in België woont. U begon vervolgens uw vertrek uit Brazilië te regelen en op 13/07/2022 verliet u Brazilië om daags nadien in België aan te komen. U trok in bij uw zus. Aangezien A. V. beschouwde als haar vader, liet u hen af en toe videobellen. Op een bepaald moment zei V. dat hij naar België zou komen, hetgeen gebeurde in augustus 2022. U ontmoette hem en na een maand trok hij hierop bij u en uw zus in. Alles verliep goed gedurende drie à vier maanden. Vanaf nieuwjaar begon hij opnieuw te drinken waarop hij u te mishandelde. Tijdens een incident in februari 2023 werd de politie gebeld. Uw zus dwong V. daarop te vertrekken uit het appartement. Twee maanden later, in april 2023, was er opnieuw een incident waarbij V. u bij de keel greep en u bedreigde met een mes. Hij mishandelde u toen ook en de politie werd opnieuw gebeld. U heeft toen wel klacht ingediend. V. dreigde daarna dat hij uw zoon L. zou doden en dat hij ook u en A. zou doden als jullie ooit opnieuw een voet in Brazilië zouden zetten.

Na dit laatste incident kreeg u een uitwijzingsbrief waarna, op 14/01/2024, u hier een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, identiteitsdocumenten van uw dochter en een originele pv van in België. U legt ook kopieën neer van volgende documenten: overlijdensattesten van uw ouders, procedurele documenten in verband met getroffen maatregelen met betrekking tot uw ex-partner J. B., gerechtelijke documenten in verband met het druggebruik van uw ex-partner A., uw geboorteakte en het geboorte- en overlijdensattest van uw zus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U vreest dat uw leven en het leven van uw dochter A. bij terugkeer naar Brazilië in gevaar zou zijn.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste valt uw gedrag niet te rijmen met een nood aan internationale bescherming.

- Hoewel u al sinds 14/07/2022 in België verbleef, heeft u pas op 14/01/2024, i.e. anderhalf jaar na uw aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming ingediend. Gevraagd waarom u daar zolang mee gewacht heeft, antwoordde u dat u pas een verzoek om internationale bescherming indiende nadat u een uitwijzingsbrief had gekregen en bang was dat u door de politie opgepakt zou worden. U haalt hierbij ook aan dat u na de tussenkomst van de politie in België initieel overwoog om terug te gaan***

naar **Brazilië** (CGVS, p. 7). Bovenstaande zaken vallen niet in overeenstemming te brengen met en getuigen geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten tweede wenst het CGVS in te gaan op uw verklaringen omtrent uw problemen met Valdecir.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, aangetoond dient te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. **Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij eerst alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.**

- U haalt aan dat V. u in Brazilië reeds regelmatig bedreigde, maar u heeft **nooit klacht ingediend tegen hem in Brazilië** (CGVS, p. 8, 14). Gevraagd waarom u dit niet deed, antwoordt u dat hij u niet fysiek had aangeraakt en dat u al wist dat u hem zou verlaten. U voegt toe dat u dit niet deed uit angst en hij u ook smeekte om geen klacht in te dienen omdat hij dan zijn werk zou verliezen en u medelijden met hem had (CGVS, p. 14). Dit is evenwel **geen afdoende verklaring voor het niet indienen van een klacht**. Immers het indienen van een klacht bestaat er precies in om bescherming te verkrijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. **Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.**

- U heeft omtrent uw problemen met V. ook **op geen andere manier hulp of bescherming gezocht bij in Brazilië werkzame organisaties** (CGVS, p. 14).

In dit kader erkent het CGVS dat de escalatie van uw problemen met V. volgens uw verklaringen plaatsvonden nadat u zich niet meer in Brazilië bevond maar illegaal in België verbleef (CGVS, p. 8-10, 14). Echter maakt u **niet aannemelijk dat u in verband met deze recentelijke problemen of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Brazilië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Brazilië aanwezige beschermingsmodaliteiten**, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Brazilië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

- Uit de beschikbare informatie op het CGVS blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, **de Braziliaanse autoriteiten aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en dat daders van huiselijk geweld daadwerkelijk worden vervolgd** (zie map 'Landeninformatie'). **Dat blijkt ook uit uw verklaringen omtrent de problemen met uw ex-partner J. B.** Zo haalt u aan dat de autoriteiten beschermende maatregelen tegen hem uitspraken en dat hij op een bepaald moment ook veroordeeld werd omwille van het niet respecteren van de maatregelen waardoor hij een straf opgelegd kreeg (i.e., drie maanden gemeenschapsdienst; CGVS, p. 12; zie map 'Documenten'). Volgens uw verklaringen kunnen hier ook gevangenisstraffen aan vasthangen (CGVS, p. 11).

- **Hieruit blijkt ook dat u in het verleden al eens de weg vond naar de Braziliaanse autoriteiten én van hen ook hulp heeft verkregen.** U bent aldus op de hoogte van de procedure hieromtrent. **Uit niets in uw verklaringen blijkt dat de Braziliaanse autoriteiten u in de toekomst niet wederom hulp zouden (willen) bieden in geval van gelijkaardige problemen.**

- Wat betreft uw verklaring dat de autoriteiten enkel beschermende maatregelen kunnen nemen, maar dat dit slechts een document is dat **uw veiligheid niet garandeert** en dat er in Brazilië geen plaatsen zijn voor slachtoffers van huiselijk geweld (CGVS, p. 16-17), wenst het CGVS enerzijds op te merken uit uw verklaringen blijkt dat de autoriteiten in het verleden wel degelijk meer hebben gedaan dan enkel een document met beschermende maatregelen opstellen.

- Anderzijds blijkt uit de informatie aanwezig op het CGVS dat er in Brazilië wel degelijk opvangplaatsen voor slachtoffers van huiselijk geweld zijn (zie 'Landeninformatie').

Ten slotte wenst het CGVS onderstaande bemerkingen te maken.

- U heeft **geen informatie over de huidige verblijfplaats van V.** en probeerde dit ook niet te weten te komen via uw contacten in Brazilië (CGVS, 15-16, 17). Van een verzoeker kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met

zijn verzoek om internationale bescherming. Dat u zich hier niet naar informeerde, ook al onderhoudt u nog steeds verschillende contacten in Brazilië (CGVS, p. 6), geeft blijk van een desinteresse in uw asielrelaas. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vrees voor V..

Ten derde wenst het CGVS volgende zaken te bemerken.

- *U haalt aan dat u hulp kreeg van de autoriteiten met betrekking tot uw problemen met J. B. en dat u de laatste 10 à 11 jaar geen problemen meer heeft gehad met J. B., hoewel u nog tot 2022 in Brazilië heeft gewoond (CGVS, p. 11-12, 15). Hierdoor kan gesteld worden dat deze problemen niet langer actueel zijn en er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer opnieuw problemen zou ondervinden hieromtrent.*
- *U haalt aan dat u na de relatiebreuk van 2019 geen problemen meer kende met A. (CGVS, p. 13). Gevraagd wat u specifiek vreest ten aanzien van hem, geeft u aan dat uw grootste angst V. is. Omtrent A. voegt u toe dat u niet op hem kan rekenen of alimentatie krijgen (CGVS, p. 18). Dit motief ressorteert evenwel niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.*
- *Waar uw advocaat op het einde van het interview op uw **kwetsbaar profiel** wijst (CGVS, p. 18), wenst het CGVS op te merken dat u zowel in Brazilië als in België een grote mate van zelfredzaamheid tentoonstelde. U heeft in Brazilië gewerkt, u kon er rekenen op de hulp van uw familie, heeft uw eigen paspoort betaald, bent op eigen houtje naar België gekomen, voert ook in België bepaalde (onofficiële) jobs uit en heeft zowel in Brazilië als in België klacht durven indienen (CGVS, p. 3, 6, 10). Wat betreft de opmerking van uw advocaat dat Brazilië een land is met een hoge graad van vrouwenmoorden, wenst het CGVS nogmaals te wijzen op het feit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, **de Braziliaanse autoriteiten aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en dat daders van huiselijk geweld daadwerkelijk worden vervolgd.***

Gelet op wat voorafgaat, kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de **subsidiäre beschermingsstatus** toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië de afgelopen jaren op grote schaal mensenrechtenschendingen hebben plaatsgevonden. Onder het bewind van president Jair Bolsonaro (2019-2022) was er een duidelijke toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies waar te nemen. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders werden getroffen door het regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Op 1 januari werd de nieuwe president Luiz Inacio Lula da Silva ingezworen, die een breuk met het eerdere regime aankondigt.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een

reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen.

- *Uw identiteitsdocumenten, de identiteitsdocumenten van uw dochter en de overlijdensattesten van uw ouders en zus, staven enkel uw nationaliteit, identiteit en familieband, hetgeen hier niet wordt betwist.*
- *De beschermende maatregelen die in Brazilië werden uitgesproken in het kader van de problemen met J.B., de drugproblematiek van A. en de klacht die u heeft ingediend in België worden hier niet betwist.*
- *Ter volledigheid wenst het CGVS nog te wijzen op het feit dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS een video toonde van V. die dronken leek te zijn en obscene gebaren maakte (CGVS, p. 18-19). Het is aan de hand van deze video echter volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar, wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt. Bovendien heeft u deze video na uw gehoor niet aan het CGVS bezorgd waardoor hier ook niet verder op ingegaan zal worden.*

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster een appreciatiefout aan en de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet, van het administratief beginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk onder anderen, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Verzoekster citeert de door hem geschonden geachte bepalingen en citeert rechtspraak van de Raad van State inzake de zorgvuldigheidsplicht, vat vervolgens de motieven van de bestreden beslissing samen alsook verzoeksters asielmotieven en documenten en wijst erop dat het Hof van Justitie in zijn arrest *W.S.* van 16 januari 2024 eraan herinnert dat vrouwen in het algemeen kunnen worden beschouwd als behorend tot een bepaalde sociale groep en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna ‘de Raad’) al in meerdere arresten besloot dat vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld tot een bepaalde sociale groep behoren. Verzoekster wijst erop dat verzoeksters nationaliteit, identiteit, en familieband niet betwist zijn en dat evenmin betwist is dat zij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en doodsb bedreigingen, dat zij een gerechtelijke procedure doorlopen heeft in Brazilië na het indienen van een klacht tegen J.B. in Brazilië, dat in het kader van die procedure beschermende maatregelen werden uitgesproken, dat A. een drugsproblematiek heeft en dat verzoekster een klacht heeft ingediend tegen V. in België. Zij wijst erop dat het CGVS verder ook niet betwist dat zij al het slachtoffer is geweest van geweld en doodsb bedreigingen, en dat zij is geslagen en met de dood bedreigd door drie ex-partners en citeert een arrest van de Raad van 8 februari 2019 en van 12 januari 2018 waarin wordt gesteld dat dergelijk geweld en bedreigingen binnen het kader van huiselijk geweld als vervolging kan beschouwd worden. Zij wijst er ook op dat het CGVS niet betwist dat haar vrees nog steeds actueel is en citeert artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dewelke een omkering van de bewijslast impliceert.

Volgens verzoekster erkent de commissaris-generaal dat huiselijk geweld nog steeds een belangrijk probleem is in Brazilië maar beperkt zij zich tot het feit dat de Braziliaanse autoriteiten aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en dat daders daadwerkelijk worden vervolgd. Verzoekster meent dat deze beweringen worden betwist zowel door het verhaal van verzoekster als door algemeen beschikbare informatie die wijst op aanhoudende lacunes in Brazilië in de strijd tegen geweld tegen vrouwen en dat de commissaris-generaal niet aantoont dat de zogenaamde bescherming die door de Braziliaanse overheden aangeboden kan worden afdoende is om te concluderen dat “*die vervolging en ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen*”.

Voorts gaat verzoekster dieper in op de afwezigheid van bescherming vanwege de Braziliaanse autoriteiten. Zij citeert artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat er geen doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming voor verzoekster bestaat in Brazilië, dat de Braziliaanse autoriteiten geen afdoende maatregelen nemen om te besluiten dat ze redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging en dat er geen doeltreffend juridisch systeem bestaat voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van dergelijke vervolgingen en bedreigingen. Zij citeert om haar betoog te staven uit OHCHR, “*Brazil: UN experts urge new government to target violence against women and girls, repeal parental alienation law*”, 04

november 2022; Amnesty International, "*Brazil: Human Rights under assault*", 7-18 november 2022; The World Bank, "*Gender-Based Violence Country Profile - BRAZIL*", juni 2023. Zij betoogt verder dat hoewel de Braziliaanse wetgeving steeds strenger wordt wat betreft geweld tegen vrouwen, er een duidelijk verschil is tussen de theorie en de praktijk en dat het laatst geciteerde rapport het gebrek aan concrete maatregelen bekritiseert inzake geweld tegen vrouwen. Zij wijst er verder op dat in het laatste rapport van het Committee on the Elimination of Discrimination against Women van de Verenigde Naties, "*Concluding observations on the combined eighth and ninth periodic reports of Brazil*" van 6 juni 2024, het Comité zich zorgen maakt over vele aspecten van deze bescherming die momenteel in Brazilië wordt toegepast inzake geweld tegen vrouwen en citeert paragraaf 22 van dit rapport en de aanbevelingen van het Comité aan de Braziliaanse staat. Zij stelt dat deze recente informatie haar beweringen over het gebrek aan effectieve bescherming door de Braziliaanse autoriteiten tegen huiselijk geweld ondersteunt en dat hieruit blijkt dat de geboden bescherming ontoereikend is, zodat ze geen toegang zou hebben tot effectieve bescherming in geval van terugkeer naar Brazilië.

Vervolgens gaat verzoekster in op het kwetsbaar profiel van slachtoffers van huiselijk geweld. Zij stelt dat uit talrijke verslagen en wetenschappelijke studies blijkt dat vrouwelijke slachtoffers van geweld in een staat van verwarring en ambivalentie verkeren en dat zij gedestabiliseerd zijn. Verzoekster betoogt dat deze psychologische gevolgen rechtvaardigen waarom vele vrouwen zoals verzoekster in gewelddadige relaties blijven met hun partner en geen 'rationele stappen' ondernemen om hulp te zoeken. Dit verklaart volgens haar voor een deel ook waarom een deel van het gedrag van deze vrouwen voor een buitenstaander irrationeel kan lijken en waarom sommigen niet vluchten voor hun vervolger. Verzoekster citeert daarbij uit wetenschappelijke studies, waaronder J. Kim en K.A. Gray, "*Leave or Stay?: Battered Women's Decision After Intimate Partner Violence*", O.W. BARNETT, "*WHY BATTERED WOMEN DO NOT LEAVE, PART 2: External Inhibiting Factors-Social Support and Internal Inhibiting Factors*", *Trauma, Violence & Abuse*, Vol. 2, No. 1 (January 2001), pg. 12 en D. Payne en L. Wermeling, "*Domestic Violence and the Female Victim: The Real Reason Women Stay!*", 2009 en citeert vervolgens uit haar eigen verklaringen (NPO, p. 15). Zij betoogt dat zij bijzonder veel moeite had om definitief de banden met V. te verbreken omdat haar dochter door deze man is opgevoed en hem als haar vader beschouwt en stelt dat het heel belangrijk is dat de autoriteiten rekening houden met deze psychologische gevolgen bij de beoordeling van het gedrag van vrouwelijke slachtoffers van psychisch misbruik en citeert uit een arrest van de Immigration and Refugee Board van 17 maart 2008. Zij betoogt verder dat als ze eenmaal aan hun vervolger hebben kunnen ontsnappen, vrouwen achterblijven met extreme posttraumatische stress, die aanzienlijke gevolgen heeft voor hun gezondheid en lichamelijke integriteit. Zij citeert daarbij uit E. Ronai en E. Durand, "*Violences conjugales - Le droit d'être protégée*" en betoogt dat een terugkeer naar Brazilië, dicht bij haar ex-partner, haar opnieuw in een staat van shock en uiterste nood brengen. Zij citeert om dit onderdeel te besluiten uit een arrest van de Raad van 30 december 2018, waarvan de redenering volgens haar toepasselijk is op haar zaak.

Met betrekking tot de gegrondheid van het internationaal beschermingsverzoek en de betwisting van de motieven van de bestreden beslissing benadrukt zij, inzake de late indiening van haar verzoek dat zij aankomst in België bijzonder kwetsbaar was en citeert uit haar verklaringen hierover (NPO, p. 7). Zij stelt dat zij pas toen de politie tussenbeide kwam tussen haar en haar partner en zij een uitwijzingsbevel kreeg dat zij kennis kreeg van de procedure internationale bescherming en dat ze pas vanaf dan werd bijgestaan door een advocaat die haar de procedure uitlegde en haar begeleidde en betoogt dat de asielautoriteiten, ongeacht het bestaan van een zogenaamd laattijdig verzoek, verplicht zijn de vrees voor vervolging objectief te onderzoeken.

Wat betreft de problemen met V. betoogt verzoekster vooreerst dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd waarom ze geen aanklacht heeft ingediend tegen V. in Brazilië en citeert haar verklaringen hierover en stelt dat daarom in dit geval rekening moet worden gehouden met haar specifieke profiel als slachtoffer van huiselijk geweld en de psychologische gevolgen daarvan. Zij wijst erop dat zij al klachten voor huiselijk geweld tegen J.B. had ingediend en had getuigd van de ineffectiviteit van de beschermingsmaatregelen die door de Braziliaanse autoriteiten waren genomen en dat hiermee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Voort benadrukt verzoekster dat de situatie in België is geëscaleerd tot het punt dat zij de moed had klacht in te dienen bij de politie en dat zij in Brazilië nooit geïnformeerd wordt over dergelijke Braziliaanse werkzame organisaties, hoewel zij meerdere keren de politie bezocht om melding te maken van huiselijk geweld. Wat de beschermingsmodaliteiten van de Braziliaanse politie betreft, zet verzoekster uiteen dat zij in Brazilië naar de politie is gegaan om klacht in te dienen tegen J.B. maar dat deze beschermende maatregelen haar ex-man niet hebben weggehouden en dat zij ertoe gedwongen werd opnieuw klacht in te dienen tegen hen en stelt, onder verwijzing naar de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij haar, ondanks de beschermingsmaatregelen, bleef achtervolgen en bedreigen. Ondanks de schendingen van het contactverbod door de ex-partner hebben de Braziliaanse autoriteiten ervoor gekozen om dit verbod slechts te vernieuwen en werd J.B. slechts veroordeeld tot ineffectieve werkstraf van drie maanden. Zij verwijst verder naar de besproken algemene informatie ter ondersteuning van haar stelling dat de beschermingsmaatregelen van de Braziliaanse overheid niet effectief zijn. Wat de opvangplaatsen voor slachtoffers van huiselijk geweld betreft, en de landeninformatie hierover waarnaar het CGVS beschikt, dat zij nooit werd geïnformeerd over dergelijke opvangplaatsen, hoewel ze vaak bij de politie ging en dat uit recente landeninformatie blijkt dat er slechts zeven dergelijke opvangplaatsen operationeel zijn en dat ook Committee

on the Elimination of Discrimination against Women melding maakt van slechts 8 operationele Casa da Mulher Brasileira-faciliteiten en beperkte dekking van vrouwenpolitiebureaus buiten stedelijke centra. Wat de huidige verblijfplaats van V. betreft betoogt verzoekster dat zij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud geen informatie hierover had, dat zij heeft uitgelegd waarom zij hierover geen informatie had en dat zij ondertussen vernomen heeft van haar familieleden dat V. naar Brazilië is teruggekeerd, dat haar neven en nichten hem gezien hebben en verzoekster onmiddellijk op de hoogte hebben gebracht.

Tenslotte merkt verzoekster nog op dat zij niet betwist dat verzoeksters problemen met J.B. niet langer actueel zijn en dat zij sinds de relatiebreuk met A. in 2019 geen problemen meer heeft gehad met hem en dat zij bevestigt dat zij enkel V., haar laatste partner vreest in geval van terugkeer naar Brazilië en dat waar het CGVS haar kwetsbaar profiel betwist, zij geen rekening houdt met de omstandigheden die door haar advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud zijn benadrukt en het eerder beschreven bijzonder kwetsbare profiel van slachtoffers van huiselijk geweld.

Verzoekster vraagt in hoofdorde erkend te worden als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in zeer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en de pro deo aanstelling toe aan het verzoekschrift.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoekster te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Aanvullende nota

De commissaris-generaal legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

-Human Rights Watch, “Brazil Events of 2023” <https://www.hrw.org/world-report/2024/country-chapters/brazil>;

-Amnesty International, “Brazil 2023” <https://www.amnesty.org/en/location/americas/south-america/brazil/report-brazil/>;

-US State Department, “2023 Country Reports on Human Rights Practices: Brazil” <https://www.state.gov/reports/2023-country-reports-on-human-rights-practices/brazil/>;

-Freedom House, “Freedom in the World 2024 – Brazil” <https://freedomhouse.org/country/brazil/freedomworld/2024>.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

6.2. Verzoekster verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming onder meer haar originele Braziliaanse paspoort en identiteitskaart, de identiteitsdocumenten van haar dochter en een geboorteakte neer (AD, documenten, stukken 1 en 5). De identiteit en Braziliaanse nationaliteit van verzoekster en haar dochter, worden niet betwist en zijn afdoende aangetoond. Het beschermingsverzoek wordt terecht beoordeeld ten aanzien van verzoeksters land van nationaliteit, Brazilië.

6.3. Het internationale beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging door haar ex-partner V. omwille van de bedreigingen die hij tegenover haar uitte in Brazilië voor haar vertrek uit dit land en de mishandeling van verzoekster door V. in België en de doodsb bedreigingen die hij daarbij uitte. Voor een samenvatting van de aangevoerde feiten wordt verwezen naar de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarover verder geen opmerkingen worden gemaakt in het verzoekschrift, weergegeven in punt 1 van dit arrest.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat huiselijk geweld in Brazilië wijdverspreid is. Volgens Human Rights Watch steeg het berichten over gender-gerelateerd geweld in de eerste zes maanden van 2023 en steeg het aantal moorden op vrouwen (1.900) in die periode met 2 %. Meer dan een derde hiervan werd door de Braziliaanse politie geregistreerd als femicide. Volgens het rapport van de Wereldbank van juni 2023 is staat Brazilië als vijfde gerangschikt in de lijst van landen met een hogere prevalentie van geweld tegen vrouwen volgens de Violence Map 2015 van de Verenigde Naties. Het rapport meldt ook dat data van 2021 aantonen dat 81,7 % van de femicides werden gepleegd door een intieme of ex-partner.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoekster zich niet onder de bescherming van haar land van herkomst kan of wil stellen. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming door de staat of partijen of organisaties die de staat vertegenwoordigen of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt dit in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekster toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Doeltreffende bescherming doelt op het vermogen van het betrokken land van herkomst om daden van vervolging dan wel ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, O.A., punt 44). Niet vereist is dat de bescherming geboden door de Staat absoluut is, maar deze moet wel voldoen aan een aantal kwaliteitsvereisten om in overeenstemming te zijn met artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Volgens de organisatie Freedom House wordt justitie in Brazilië als grotendeel onafhankelijk beschouwd, maar is het justitieel overbelast en is in rurale gebieden sprake van intimidatie en andere externe invloeden. Ondanks deze tekortkomingen heeft de grondwet geresulteerd in een actieve justitie die vaak ten voordele van burgers ten aanzien van de staat oordeelt. Verder wordt het recht op een eerlijk proces over het algemeen gegarandeerd maar kampen rechtbanken op alle niveau's met een grote achterstand. Toegang tot de rechter varieert als gevolg van inkomensongelijkheid en de staat slaagt er niet altijd in juridische bijstand te voorzien voor personen en gevangenen die zich geen advocaat kunnen veroorloven.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (Amnesty International – Brazil 2023; US State Department – 2023 *Country Reports on Human Rights Practices: Brazil*; Freedom House – Freedom in the world 2024 – Brazil, Human Rights Watch – Brazil Events of 2023, The World Bank, *“Gender-Based Violence Country Profile – Brazil”*, June 2024 en Committee on the Elimination of Discrimination against Women (UN), *“Concluding observations on the combined eighth and ninth periodic reports of Brazil”*, 6 June 2024) blijkt dat Brazilië beschikt over een goed uitgebouwd wetgevend en beleidskader om geweld tegen vrouwen tegen te gaan en te bestraffen. Fysisch, psychologisch en seksueel geweld tegen vrouwen en verkrachting zijn strafbaar volgens de wet en femicide wordt gedefinieerd als moord op vrouwen omwille van hun gender, met inbegrip van maar niet uitsluitend, moorden die het culminatiepunt zijn van andere vormen van huiselijk geweld, discriminatie of minachting voor vrouwen. Hierop staan gevangenisstraffen van 12 tot 30 jaar. Verder bestaan er crisis hulplijnen of de mogelijkheid om online melding te maken van huiselijk geweld in vele deelstaten en heeft elk staatssecretariaat voor openbare veiligheid politiebureaus die uitsluitend

toegewijd zijn aan misdrijven tegen vrouwen. De Maria da Penha wet van 2006 wordt door de Wereldbank omschreven als één van de meest progressieve wetten inzake huiselijk geweld in de regio.

Evenwel blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook dat er belangrijke hinderpalen zijn voor de effectieve uitvoering en toepassing van dit wetgevend en beleidskader. Volgens de Wereldbank werden in de voorbije jaren minder financiële middelen vrijgemaakt voor preventiemaatregelen en beleid dat een antwoord biedt op gender-gerelateerd geweld. Eind 2022 zijn meer dan een miljoen rechtszaken wegens huiselijk geweld hangende en tot november werden 350.000 beschermingsmaatregelen opgelegd, die erin bestaan dat de dader niet in de buurt van de geviseerde vrouw mag komen. De wet voorziet dat dergelijke maatregel binnen 48 uur moet worden opgelegd, maar in de meeste gevallen neemt dit meer tijd in beslag. Het Comité on the Elimination of Discrimination against Women erkent in zijn rapport van 6 juni 2024 dat het *“Women Living without Violence Programma”* opnieuw is ingevoerd en dat dit als prioriteit heeft om de 180 hotline te herstructureren en nieuwe opvangplaatsen voor vrouwen te creëren maar heeft zijn bezorgdheid geuit over de hoge prevalentie van gender-gerelateerd geweld tegen vrouwen meisjes en het feit dat binnen dit project maar acht ‘House of Brazilian Women’-faciliteiten zijn die diensten verlenen aan vrouwen die huiselijk geweld hebben overleefd. Human Rights Watch meldt in zijn rapport van 2023 dat volgens de autoriteiten slechts 77 opvanghuizen voor vrouwen operationeel zijn in het land.

Hoewel het rechtssysteem in Brazilië overbelast is en kampt met een grote achterstand, blijkt evenwel dat het rechtssysteem functioneert en dat ondanks pogingen tot beïnvloeding de onafhankelijkheid van rechtbanken in Brazilië in de praktijk niet aangetast is. Meer specifiek wat betreft huiselijk geweld zijn op wetgevend en beleidsvlak maatregelen genomen die zowel gericht zijn op het voorkomen van huiselijk geweld tegen vrouwen als het beschermen van vrouwen die slachtoffer zijn geworden van dergelijk geweld en worden door rechtbanken in Brazilië ook daadwerkelijk beschermingsmaatregelen opgelegd.

Hoewel de uitvoering en handhaving van het wetgevend en beleidskader vaak te wensen overlaat en niet heeft verhinderd dat huiselijk geweld tegen vrouwen zeer problematisch blijft in de Braziliaanse samenleving, kan op basis van de landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht niet worden gesteld dat overheidsbescherming voor vrouwen tegen huiselijk geweld in Brazilië in alle gevallen onbestaande of ontoereikend is of dat de bestaande door de overheid geboden bescherming in alle gevallen als niet-doeltreffend of als ontoereikend moet worden beschouwd.

Verzoekster slaagt er ook niet in om aan te tonen dat zij in haar individuele omstandigheden, in geval van terugkeer naar Brazilië geen toegang zal hebben tot doeltreffende overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet voor haar en haar dochter, indien zij ingeval van terugkeer naar Brazilië opnieuw problemen zou krijgen met haar ex-partner V..

Vooreerst blijkt uit het geheel van haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten dat zij in het verleden met betrekking tot het huiselijk geweld gepleegd door haar vorige partner J.B. een beroep heeft gedaan op de bescherming vanwege de Braziliaanse overheid en dat beschermingsmaatregelen werden opgelegd, zoals terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissing. Verzoekster legde documenten neer die in de map documenten in het administratief dossier worden omschreven als ‘procedurele documenten B.’ en waarover verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud toelichtte dat *“er is een document over de voorlopige maatregelen die werden getroffen in het kader van huiselijk geweld dat is gepleegd in 2008 en dan een hernieuwing daarvan in 2014”* (NPO, p. 3). Zij zet verder tijdens het persoonlijk onderhoud uiteen dat de politie J.B. verplichtte om hun huis te verlaten, dat de dienst genaamd ‘Bescherming van de vrouw’ in 2008 beschermende maatregelen heeft uitgesproken waarin stond dat hij afstand moest houden en dat deze maatregelen telkens verlengd werden en dat, toen hij in Sao Paulo achter haar aan is gekomen deze maatregelen versterkt werden. Ook werd J.B. volgens haar verklaringen veroordeeld tot drie maanden gemeenschapsdienst (NPO, p. 11-12). Uit haar toelichting ook dat na de versterking van de beschermingsmaatregel in 2014, J.B. bleef aandringen om opnieuw een relatie te beginnen, dat verzoekster dit weigerde en daarna naar Jales verhuisde waar ze een nieuwe relatie begon en dat zij hem sinds tien of elf jaar niet meer heeft gezien (NPO, p. 12).

Verzoekster voert aan dat deze beschermingsmaatregelen niet effectief waren omdat deze er hem niet van hebben weerhouden om haar te blijven volgen en bedreigen. Evenwel blijkt uit haar verklaringen ook dat zij meermaals naar de politie is gegaan en dat telkens maatregelen werden opgelegd, J.B. uiteindelijk ook veroordeeld werd tot een werkstraf en zij na haar verhuis naar Jales geen problemen meer heeft gekend met J.B.. Voorts verklaart verzoekster ook dat zij geen actuele vrees heeft voor J.B., die de vader is van twee van haar kinderen en in Brazilië woont en dat zij hem in tien of twaalf jaar niet meer gezien heeft nadat de maatregelen werden versterkt. Hieruit blijkt minstens dat verzoekster in deze periode telkens een beroep kon doen op de politie en op een specifieke instelling voor de bescherming van vrouwen en dat haar ex-partner uiteindelijk een straf kreeg opgelegd, zodat niet kan worden aangenomen dat deze beschermende maatregelen niet doeltreffend zouden geweest zijn in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg toont verzoekster met dit betoog inzake de maatregelen die werden opgelegd aan J.B. in het verleden ook niet aan dat zij, indien zij in geval van terugkeer problemen zou krijgen met haar ex-partner V. in Brazilië, niet opnieuw een beroep zou kunnen doen op de beschermingsmogelijkheden die door de Braziliaanse overheid zijn gecreëerd voor vrouwen die het slachtoffer worden van huiselijk geweld. Verzoekster werpt op dat het aantal opvanghuizen waar vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld

in Brazilië zeer beperkt is, inderdaad blijkt uit de bestreden beslissing, maar dit neemt niet weg dat deze er wel degelijk zijn en dus een, zij het beperkte, vorm van overheidsbescherming die voorhanden is. Bovendien doet dit ook geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat wel degelijk ook andere beschermingsmaatregelen worden opgelegd in dergelijke gevallen en dat dit ook in verzoeksters individuele geval in het verleden het geval was, en dat verder geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat dit in geval van terugkeer niet meer het geval zou zijn indien zij problemen zou krijgen met V.. Dat zij niet zou geïnformeerd zou zijn door de politie in het verleden over het bestaan van opvangplaatsen voor slachtoffers van huiselijk geweld noch over het bestaan van organisaties die vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld bijstaan in Brazilië, impliceert evenmin dat zij in geval van terugkeer en indien zij problemen zou krijgen met V. in Brazilië, geen toegang zou hebben tot de door de Braziliaanse overheid georganiseerde mogelijkheden om bescherming te bekomen in geval van huiselijk geweld. Bovendien liggen evenmin elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat zij niet in staat zou zijn zich verder te informeren over mogelijke bijstand door specifieke organisaties en opvang voor slachtoffers van huiselijk geweld in Brazilië. Dat zij hierover in het verleden nooit geïnformeerd zou zijn toen zij zich naar de politie begaf is doet hieraan geen afbreuk.

Zoals aangestipt in de bestreden beslissing diende verzoekster voor haar vertrek uit Brazilië nooit een klacht in tegen V., ook al blijkt uit haar verklaringen dat hij haar toen al zou bedreigd hebben.

Zij verklaart hierover dat zij die niet heeft gedaan omdat hij haar fysiek niet heeft aangeraakt toen en omdat zij medelijden met hem kreeg toen hij haar smeekte om geen klacht tegen hem in te dienen omdat hij anders zijn werk zou verliezen. Met het kwetsbare profiel van verzoekster die als tiener moeder werd en die in drie toxische relaties is beland en het gegeven dat verzoekster reeds op het moment van de bedreigingen door V. had besloten om hem en Brazilië te verlaten, en het kwetsbaar profiel van haar minderjarige dochter moet terdege rekening worden gehouden. Maar voor zover bovenvermelde omstandigheden zouden kunnen verklaren waarom zij op dat ogenblik besliste om geen klacht in te dienen tegen V., kan uit de beschikbare landeninformatie en het geheel van elementen eigen aan verzoekster, niet worden afgeleid dat haar kwetsbaar profiel en dat van haar dochter zou verhinderen dat zij en haar dochter toegang krijgen tot doeltreffende bescherming vanwege de Braziliaanse autoriteiten in geval zij na terugkeer opnieuw het slachtoffer zou worden van bedreigingen door V.. Verzoeksters overwegend theoretische betoog over de psychologische gevolgen van gewelddadige relaties op vrouwen en waarom zij geen “*rationale stappen*” ondernemen om hulp te zoeken en dat zij bijzonder veel moeite had om met V. te breken omdat haar dochter hem als haar vader beschouwt, doet hierover niet anders denken.

Verzoekster kan verder niet gevolgd worden in zoverre zij in het verzoekschrift betoogt dat haar ervaringen met de klachten tegen J.B. een plausibele verklaring hiervoor vormen. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat deze beschermingsmaatregelen wel degelijk effect hebben gehad en dat zij in 2022, toen de problemen met V. begonnen, zij al acht jaar niet meer werd lastig gevallen door J.B..

Wat er ook van zij, verzoekster diende tot nu toe nog geen klacht in tegen V. bij de Braziliaanse autoriteiten en zoals reeds aangehaald, zijn er geen redenen om aan te nemen waarom zij ingeval van terugkeer in Brazilië opnieuw zou worden belaagd door V., zij geen beroep zou kunnen doen op bescherming door de Braziliaanse autoriteiten, met inbegrip van het opleggen van beschermingsmaatregelen zoals het opleggen van verbod aan V., die niet de vader is van verzoeksters dochter, om bij verzoekster en haar dochter in de buurt te komen.

Voorts verklaarde verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij niet weet waar V. nu verblijft en ter terechtzitting dat haar zus die in Sao Paulo woont hem recent heeft gezien en gezegd dat hij er niet goed uitzag en niet weet hoe hij zou reageren als verzoekster zou terugkeren naar Brazilië. Daargelaten dat verzoeksters verklaringen ter terechtzitting niet gestaafd met enig bewijs, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat deze evenmin afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Het louter gegeven dat V. in Sao Paulo verblijft betekent niet dat verzoekster in geval van terugkeer geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Braziliaanse autoriteiten indien hij verzoekster en haar minderjarige dochter zou bedreigen en evenmin dat zij geen preventieve maatregelen, onder de vorm van een contactverbod zou kunnen bekomen vanwege de Braziliaanse autoriteiten op basis van de vaststellingen die door de Belgische politie zijn gemaakt zoals blijkt uit de PV's die door verzoekster zijn neergelegd (AD, documenten, stuk 7).

Verzoekster laat volgende motieven volledig ongemoeid: “*U haalt aan dat u hulp kreeg van de autoriteiten met betrekking tot uw problemen met J. B. en dat u de laatste 10 à 11 jaar geen problemen meer heeft gehad met J. B., hoewel u nog tot 2022 in Brazilië heeft gewoond (CGVS, p. 11-12, 15). Hierdoor kan gesteld worden dat deze problemen niet langer actueel zijn en er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer opnieuw problemen zou ondervinden hieromtrent. U haalt aan dat u na de relatiebreuk van 2019 geen problemen meer kende met A. (CGVS, p. 13). Gevraagd wat u specifiek vreest ten aanzien van hem, geeft u aan dat uw grootste angst V. is. Omtrent A. voegt u toe dat u niet op hem kan rekenen of alimentatie krijgen (CGVS, p. 18). Dit motief ressorteert evenwel niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging*”. Bij gebrek aan enig verweer worden deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, door de Raad overgenomen. Het zelfde geldt voor de volgende motieven, die evenmin worden betwist: “*De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. “Uw*

identiteitsdocumenten, de identiteitsdocumenten van uw dochter en de overlijdensattesten van uw ouders en zus, staven enkel uw nationaliteit, identiteit en familieband, hetgeen hier niet wordt betwist. De beschermende maatregelen die in Brazilië werden uitgesproken in het kader van de problemen met J.B., de drugproblematiek van A. en de klacht die u heeft ingediend in België worden hier niet betwist. Ter volledigheid wenst het CGVS nog te wijzen op het feit dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS een video toonde van V. die dronken leek te zijn en obscene gebaren maakte (CGVS, p. 18-19). Het is aan de hand van deze video echter volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar, wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt. Bovendien heeft u deze video na uw gehoor niet aan het CGVS bezorgd waardoor hier ook niet verder op ingegaan zal worden”.

Gelet op het geheel van verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten en de beschikbare landeninformatie, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoont dat in Brazilië geen doeltreffende bescherming vanwege de overheid beschikbaar is in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij en haar minderjarige dochter in hun individuele omstandigheden in geval van terugkeer geen toegang zullen hebben tot dergelijke overheidsbescherming ingeval van problemen met haar ex-partner V..

Bovenstaande vaststellingen volstaan reeds om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van haar problemen met V. aannemelijk maakt. De Raad beschouwt de overwegingen in de bestreden beslissing met betrekking tot het tijdstip van de indiening van het beschermingsverzoek als een overtollig motief zodat niet verder hoeft te worden ingegaan op het betoog in het verzoekschrift hierover.

Verzoekster heeft zich niet op andere problemen of elementen dan diegene die hierboven zijn besproken, beroepen in het kader van haar beschermingsverzoek. Zij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij omwille van de door haar aangehaalde problemen voor of na haar vertrek uit Brazilië, vervolging riskeert.

In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij geen gegronde vrees voor vervolging omwille haar problemen met haar ex-partners aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Brazilië zou hebben gekend.

7.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28). Enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, kan er toepassing worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van de commissaris-generaal wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië de afgelopen jaren op grote schaal mensenrechtenschendingen hebben plaatsgevonden. Onder het bewind van president Jair Bolsonaro (2019-2022) was er een duidelijke toename van politieel geweld en buitengerechtelijke*

executies waar te nemen. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders werden getroffen door het regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Op 1 januari werd de nieuwe president Luiz Inacio Lula da Silva ingezworen, die een breuk met het eerdere regime aankondigt.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken”.

Verzoekster, die deze motieven ongemoeid laat, brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat in Brazilië of hun regio van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden of van willekeurig geweld.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de Brazilië, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier	De voorzitter,
-------------	----------------

A.-M. DE WEERDT	K. POLLET
-----------------	-----------